

gel Dávid Ádám (ME FKNI) „A perzeri technológiával készült félkész termék szemcseszerkezetének és kristálytani textúrájának jellemzése a teljes gyártástechnológia során” c.

munkája, 3. hely: *Asztalos Lilla* (BME ATT) „Sztentek korróziós tulajdonságainak vizsgálata” c. poszttere.

De nemcsak a díjazottak, hanem minden résztvevő profitált ebből a

rendezvényből, mely a szervezőbizottság döntése alapján két év múlva folytatódik.

Mertinger Valéria

MEGHÍVÓ

az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület

2018. május 26-án, szombaton

10:00 órakor kezdődő

108. (tisztújító) KÜLDÖTTGYŰLÉSÉRE

Helyszín:

Magyar Földtani és Geofizikai Intézet II. emeleti díszterem
1143 Budapest, Stefánia u. 14.

TÁJÉKOZTATÓ

Az OMBKE és az Erdélyi Magyar Műszaki Tudományos Társaság (EMT) 2018. április 5–8. között Gyulafehérváron rendezi meg a XX. NEMZETKÖZI BÁNYÁSZATI, KOHÁSZATI ÉS FÖLDTANI KONFERENCIÁT

A konferencia programja:

április 5., csütörtök: délután regisztráció, elszállásolás

április 6., péntek: egész napos szakmai kirándulás

április 7., szombat: délelőtt: konferencia megnyitó, plenáris előadások, délután: szekció-előadások, posztterek bemutatása
április 8., vasárnap: hazautazás

A bányászati, kohászati kirándulás útvonala: Gyulafehérvár – Tövis – Marossszentimre – Boroskrakkó – Magyarigen – Zalatna – Kisompoly – Ompolygyepű – Szászsebes – Gyulafehérvár

A konferenciára az OMBKE Budapestről autóbustot indít.

Az úttal kapcsolatos kérdésekre az OMBKE titkárságon Csányi Judit ad felvilágosítást (tel.: 201-7337;

e-mail: ombke@ombkenet.hu).

Jó szerencsét!

Dr. Gagyi Pálffy András ügyvezető igazgató

NEKROLÓGOK

Dr. Rempört Zoltán

1922–2017

Az elmúlt egy évben a hazai vaskohászat négy jelentős egyéniségétől kellett búcsút vennünk: Sziklavári Jánostól, Szőke Lászlótól, Mydló Antaltól, legutóbb pedig, 2017 decemberében Rempört Zoltántól. Valamennyien elmultak 90 évesek, szép életkort éltek meg. Távozásukkal nemcsak családjuk, hanem a hazai vaskohászat is sokat veszített.

Dr. Rempört Zoltán utolsó beszélgetésünk során megfogalmazta azt a szemléletet, ami pályáját meghatározta. Szerinte valamennyi szakmának három szintje van: mestersége, tudománya és kultúrája. Pályafutása ennek a gondolatnak megfelelően alakult: mindhárom szinten nagyot és maradandót alkotott.

Rempört Zoltán 1922. december 27-én született egy Vas megyei községben. 1942-ben érettségizett a jó hírű pápai református gimnáziumban, majd a hazai bányászok és kohászok akkori alma

materében, Sopronban szerzett kohómérnöki oklevelet 1946-ban.

Friss diplomásként, 1946-ban a Diósgyőri Vaskohászati Üzemben kezdett dolgozni, ahol közel 10 évet töltött. Különböző, egyre magasabb beosztásokban, de mindig a termelés területén maradv dolgozott; itteni pályafutását gyár- és részlegvezetőként fejezte be. Ennek során megismerkedett a minőségi, ötvöztött rúdaccéltermelés műszaki problémáival, közreműködött a termékválaszték szélesítésében, a minőség javításában.

Ezután 27 éven keresztül irányította a Lőrinci Hengermű műszaki munkáját. Elsősorban itt alkalmazta gyakorlati feladatainak megoldásához a tudományos ismereteket. Irodalmi tanulmányok alapján, a kor legfontosabb anyagtudományi eredményeinek alkalmazásával közreműködött a Dunaferr mikroötvöztött acéltípusainak kifejlesztésében. Eredményeit egyebek között az Erzsébet hid építé-

sénél használt acéllemezek kifejlesztése és gyártása során hasznosították.

Fontos szerepet játszott az alapanyagot gyártó Dunai Vasmű és a termékeket felhasználó vállalatok, elsősorban az acélszerkezet-gyártók közötti együttműködésben.

Népszerű volt mind a vállalatvezetők, mind a munkatársak között. Amikor 60 éves korában, 1983-ban nyugdíjba ment, a Dunafer és a Lőrinci Hengermű vezetői díszvacsorát rendeztek tiszteletére. A Hengermű alapításának 60. évfordulója alkalmával, jóval nyugdíjazása után megkapta a Hengermű Kiváló Dolgozója kitüntetését.

Rempört Zoltán azonban nem olyan ember volt, aki nyugdíjazása után büszkén ült megszerzett babérjain.

Szakmai lelkiismeretét, alaposágát, a pápai gimnáziumban szerzett humán érdeklődését a magyar vaskohászat történelmének kutatására és leírására fordította. Ráébredt, hogy a szakmai történetírással a szakmabeliek és a történészek nem szívesen foglalkoznak, mert ezen a területen nehezebb érdekes, széles érdeklődésre számot tartó eredményeket elérni. Ekkor kezdett foglalkozni a szakma általa megfogalmazott harmadik szintjével, a hazai vaskohászati szakma történelmével. A hazai vaskohászat történelmét Heckenast Gusztáv a 19. század elejéig feldolgozta, majd úgy gondolta, hogy a további fejlemények feldolgozásához a vaskohászatban megindult rohamos fejlődés, a technológiák átalakulása miatt igazi szakemberre van szükség. Rempört Zoltán szakmai teljesítménye és alkata miatt alkalmas volt erre a feladatra és vállalta a kihívást. Ezt követően közel 30 éven keresztül – hosszabb ideig, mint amit a Lőrinci Hengerműben töltött – bújta a levéltárakat, könyvtárakat, múzeumokat és írta cikkeit, könyveit a magyar vaskohászat történelméről. Cikkei sorra jelentek meg a szakma folyóiratában, a Kohászati Lapokban, továbbá a Történelmi szemle, a Gép, a Dunai Vasmű, a Szakmatörténeti Szemle oldalain; rendszeresen tartott előadásokat a különböző szakmai fórumokon. Három, könyv formájában kiadott művében a hazai vasipar 19. századi fejlődését írta le. Utolsó munkája, a „Magyarország vasgyártásának 1100 éves története”, egyelőre kéziratban áll az érdeklődők rendelkezésére.

Történelmi érdeklődése azonban már korábban, még aktív gyári vezető korában megnyilvánult. Ekkor a gyár anyagi lehetőségeit kihasználva mecenatura segítségével támogatta a vaskohászati régészeti tevékenységet. Ily módon sikerült elérnie, hogy a Gömői térségben ásatásokat tudtak folytatni és az ásatások során feltárt bucakemencékből egy-egy példányt a rudabányai, az ózdi és a dunaújvárosi kohászati gyűjteménynek adtak át.

Rempört Zoltán tevékeny tagja volt az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek. A Vaskohászati Szakosztály vezetőségének hosszú időn keresztül tagja volt; elnöke volt a Nívódíj Bizottságnak, titkára a Hengeresz Szakcsoportnak, elnöke a Történelmi Bizottságnak. Munkáját az egyesület két emlékéremmel és a legmagasabb kitüntetését jelentő tiszteleti tagsággal ismerte el. Az egyesület felterjesztésére a szakminisztérium 2006-ban a Szent Borbála-éremmel tüntette ki.

Országos jelentőségű szakmai munkáját az állami irányító szervezetek is elismerték: számos kitüntetés, elismerést kapott. Az életpályájával foglalkozó szakmai folyóiratokból ezek megismerhetők. Közülük két nem szokványosat érdemes kiemelni: a közlekedési minisztertől Margit híd és Lánchíd emléklapot kapott, mert a Lőrinci Hengerműben készült lemezeket használták fel a háború során felrobbantott hidak újjáépítése során.

Rempört Zoltán mint ember is rokonszenves, művelt, komoly egyéniség volt, aki szívesen osztotta meg ismereteit barátaival, ismerőseivel. Élvezet volt hallgatni visszaemlékezéseit ifjúságáról, szakmai tevékenységéről, újabb felfedezéseit a magyar vaskohászat történelméről.

Dr. Rempört Zoltán pályáját, életművét áttekintve ellent kell mondanunk a középkori Halotti Beszéd megállapításának, miszerint csak por és hamu vagyunk. Rempört Zoltán ennél sokkal többet hagyott maga után: emléke tovább él barátai, pályatársai emlékeztében, könyveivel pedig örök emléket hagyott az utókorra.

Isten nyugosztaljon, Zoli bácsi, nyugodjál békében, jó szerencsét!

Tardy Pál

Horváth György

1924–2017

Horváth György Sopronban született 1924. szeptember 10-én. Középiskolai tanulmányait a Soproni Bencés Gimnáziumban végezte. Az alma mater 1944-ben sorai közé fogadta, és 1950-ben szerezte meg kohómérnöki diplomáját.

Az egyetem elvégzése után a Tüzeléstan Tanszéken nyert alkalmazást mint demonstrátor, később pedig tanársegéddé nevezték ki. Kollégájával – Szalay Jánossal – rendezték első ízben sajtó alá és adták ki dr. Diószeghy Dániel professzor előadásanyagát. Megvalósították a tüzeléstan gyakorlati oktatását.

Tanszék Miskolcra való költözése után az iparban helyezkedett el. Műszaki érdeklődése az alumínium új, izgató jövője felé fordult, és így a székesfehérvári MASZOBAL, majd a Köfém lett új munkahelye 1952-től.

MEO- és laboratóriumvezető, hengerműi üzemvezető, beruházási létesítményvezető, beruházási főosztályvezető beosztásokat töltött be több mint három évtizeden keresztül, 1984-ben bekövetkezett nyugdíjazásáig.

A vezetői feladatokon túlmenően aktívan foglalkoztatta az alumínium és ötvözetek metallográfiája, az alakí-

tás és hőkezelés hatásának vizsgálata az alkalmazott technológia és a termék minőségjavítása érdekében.

Beruházási tevékenységével részt vett a Köfém nagy ívű fejlesztésében 1964 és 1984 között. A szélesszalag-hengermű nagyberuházás programjában a műszaki előkészítéstől az üzembe helyezésig a későbbi fiatal üzemeltető kollégákkal szorosan együttműködve szakmai következettségével és baráti segítségnyújtásával döntően járult hozzá a fejlesztés sikeréhez.

Munkássága elismeréseként két esetben a NIM kiváló dolgozója kitüntetést, majd a „kiváló kohász” címet adományozták neki.

1952-től volt az OMBKE tagja. 1955-ben részt vett a helyi csoport megalapításában, majd az 1958–1965 közötti időben a titkári feladatokat látta el.

A Miskolci Egyetemtől aranyoklevelet, egyesületünkől az 50 éves tagságért Soltz Vilmos-emlékérmet, majd 2005-ben OMBKE-plakett kitüntetést kapott.

Horváth György temetése 2017. október 9-én Székesfehérváron volt.

Nyugodjon békében!

Csurgó Lajos

Osvald Zoltán

1931–2017

A magyar Timföldgyártás jelentős mérnöke pihent meg örökre. Ajkán született, és már a gimnázium elvégzésekor, 1944-től többször dolgozott édesapja mellett az ajkai gyárban. 1951–1956 között a Budapesti Műszaki Egyetemen tanult, és 1956 tavaszán vegyész-mérnöki oklevelet kapott. 1956–1958 között az Ajkai Timföldgyárban dolgozott, mint üzemrészvezető, majd 1958–1971 között a budapesti Fémipari Kutató Intézet állományában timföldipari kutatómunkát végzett, közben az FKI kiküldetésében 1963–1966 között dolgozott az Almásfüzitői Timföldgyárban. Az 1960-as években a Magyar–Szovjet Timföld–Alumínium Egyezmény teljesülése érdekében az FKI-ban önálló timföld-technológiai osztályt létesítettek, amelynek egyik fontos tudományos munkatársává lépett elő.

1972-től 1991-ig a Magyar Alumíniumipari Tröszt timföld-technológiai főmérnökévé nevezték ki. 1973-tól mintegy hét éven át tevékeny felügyelője volt a MAT részéről az új ajkai – 2. számú – korszerű timföldgyár építésének és üzembe helyezésének, részben mint a

MAT vezérigazgatójának tanácsadója is. A gyár működését azonban továbbra is figyelte és szívén viselte. Munkája során részt vett a Bayer-timföldgyártás technológiai és energiagazdálkodási fejlesztésében. Elért eredményeit több szabadalom és találmány jelezte, közöttük legfontosabb a diaszporos és böhmites bauxitok együttes feltárása, a feltárandó bauxitos zagy kétlépcsős beállítása. A csőfeltárás kísérleti kidolgozásában szakértőként nyújtott segítséget. Eredményeit az Alumíniumipari Tervező Vállalat értékesítette az ajkai 2. sz. gyár és a romániai Tulceai Timföldgyár tervezése során.

Mérnök létére nagy műveltséggel rendelkezett, és szellemi frissességét élete utolsó percéig megőrizte. Bármely munkahelyre is került, körültekintő és alapos munkával látta el feladatait, szerénységével, segítőkészségével sokak szeretetét kiérdemelte és példát mutató fiatalabb kollégáinak is.

Szomorú szívvel mondunk neki a még élő kollégák nevében is utolsó

Jó szerencsét!

-oi + ok-

Hullán Szabolcs

1940–2017

Hullán Szabolcs okl. kohómérnök Budapesten, 1940. szeptember 18-án bányász-kohász családban született, 2017. november 26-án hosszú betegség, de nem hosszú szenvedés után Vácra elhunyt. Általános és középiskoláit Budapesten végezte, a NME Kohómérnöki Karán 1963-ban szerzett fémkohómérnöki diplomát.

Kiterjedt bányász-kohász dinasztia-ból származik, a családnak csak a fémkohászattal kapcsolatos emlékezete: nagyapja Hullán János, édesapja Hullán Tibor fémkohász kohómérnök, dédapja, Michaelisz Gusztáv és annak öccse, Michaelisz Samu szintén kohómérnök volt. A bővebb családban mintegy húsz, legkülönbözőbb végzettségű (bánya-, gépész-, építés- stb.) mérnököt találunk.

Első munkahelye a Kőbányai Vas- és Acélöntöde Kutatási és Fejlesztési Osztályán volt. Érdeklődési körébe tartozott hőkezelés, anyagvizsgálat, metallográfia, meleg és hideg technológiák, elsősorban a saválló és hőálló acélokra vonatkozóan. A szerződéses idő lejártakor a MÁV Központi Felépítményvizsgáló Főnökséghez került, és onnan többszöri jogutódváltást követően 2001-ben ment nyugdíjba.

A MÁV-nál első lépésként az ún. szakmérnöki vizsgát tett, ami zömmel pályaeépítési és fenntartási szakvizsgák sorából állt. 1976 és 1978 között a BME-en hegesztő szakmérnöki diplomát, és a továbbiakban Magyar Szab-

ványügyi Hivatal által szervezett posztgraduális képzésen szabványalkotói oklevelet szerzett 1984-ben.

A MÁV-nál először beosztott mérnökként dolgozott, majd 1976-tól osztályvezetőként. Napi munkája a vasúti pálya részére szükséges felépítményi anyagok vizsgálata, minősítése és átvétele volt a legkülönbözőbb belföldi és külföldi üzemekben. Munkája kiterjedt minden olyan alapanyag, késztermék vizsgálatára, s mindenre, ami a vasúti pálya építéséhez szükséges. Külön feladata volt a vasúti pálya alumínotermitikus hegesztéséhez szükséges anyagok minősítése, valamint a helyhez kötött és mobil leolvasztó hegesztések vizsgálata és minősítése. A felépítményi anyagoknak a használat során előforduló rendszeres, vagy egyedi tönkremenetelét, meghibásodásuk vizsgálatát szintén az általa vezetett osztály végezte. Mindezek szertágazó gyártástechnológiai és szabvány, valamint szerződéskötés–visszaigazolás körébe tartozó ismereteket igényeltek.

Személyes beszélgetések során tisztelettel és szeretettel emlékezett meg volt főnökeiről és munkájában előtte járó elődeiről. Első főnökét, dr. Hajtó Nándort mind emberi, mind szakmai példaképként őrizte meg.

A régi kollégák, pályatársak kohász köszöntéssel kívánnak utolsó

Jó szerencsét!

Káplánné Juhász Márta

Dr. Kócsó Illés

1927–2017

Kócsó Illés szenvedése két nappal 90. születésnapja után, 2017. november 24-én véget ért.

A Szeged melletti Balástyán született 1927. november 22-én. A háború utáni társadalmi mozgások kedveztek a tanulni vágyó fiatalembernek, akít a Budapesti Műszaki Egyetemre vettek fel. Mint végzős gépészmérnök-hallgató, a porkohász Nagy Endre tanítványai közé tartozott. Az ő ajánlására lett az alakulóban lévő Vasipari Kutató Intézet dolgozója, 1951-ben. Az intézetbe költözésben tevékenyen vett részt. Szervezőtehetségét feleltették és munkatársai már akkor elismerték. Eközben megvédte gépészmérnöki diplomamunkáját. Ettől kezdve élmény volt számára a kutatás, a porkohászat iránti érdeklődését fokozta, hogy megalakult a Porko-

hászati Osztály, amelynek tudományos munkatársa lett.

Az osztály az 50-es évek elején részt vett a PORKO vasporkohászati gyár tervezésében, amelynek témavezetője Kócsó Illés volt. A porkohászok számára a korszak nagy kihívása lett az oxidmágnesek kutatása és hazai gyártásának megvalósítása. Az oxidmágnesek, azaz ferritek, hazai előállításukat a felhasználó iparágak kezdeményezték és támogatták. A VASKUT eszközei felüzemi gyártásra is alkalmasak voltak, majd megépült a Híradástechnikai Anyagok Gyára Vácott, és a VIDEOTON hangszórómágnese gyára Székesfehérváron.

Kócsó Illés ezt a kutatást már mint főmunkatárs vezette. Ebben a témakörben írt egyetemi doktori dolgozata meg-

védése után a Budapesti Műszaki Egyetemen műszaki doktorrá avatták.

A Porkohászati Osztály bővülő feladatokkal Különleges Anyagok Osztályává nőtt, majd felszereltsége, műszerezettsége, eltérő érdekkörei lehetővé tették, hogy kiváljon belőle a Mágneses Anyagok Osztálya, dr. Kócsó Illés tudományos osztályvezetői megbízásával. Az osztálynak a porkohászat továbbra is kiemelt területe maradt. A ferritek mellett más különleges fizikai tulajdonságú ötvözetekkel, lágy- és keménymágnesekkel is foglalkoztak. Ezek közül a ritkaföldfém–kobalt mágnesekre irányuló kutatás elvezetett a Recoma mágnesek gyártásának a bevezetéséhez a svájci BBC cég know-how-ja alapján.

Dr. Kócsó Illést szabadalmi alapján

Kiváló Feltalálónak minősítették. Szakmai munkáját több alkalommal ismerték el Kiváló Dolgozó kitüntetéssel, tagja volt a Vaskut Törzsgárdájának.

A kutatott anyagok újdonsága szükségessé, saját eredményei pedig lehetővé tették, hogy tanulmányutakon és számos konferencián vegyen részt. 1989-ben ment nyugdíjba. A Vaskut végnapjait nem élte át közvetlenül. Reméljük jó és szép emlékei maradtak, munkáját, munkatársait megtartotta jó emlékezetében.

Dr. Kócsó Illéstől úgy búcsúzzunk el, mint a Vaskut alapító gárdájának egyik utolsó tagjától.

És tartsuk meg jó emlékezetünkben...

Solymár Márta

Varga Ferenc 1955–2018

2018. február 2-án tragikus hirtelenséggel hunyt el Varga Ferenc okleveles kohómérnök, a Schmelzmetall Hungaria Kft. ügyvezető igazgatója.

Devecseren, 1955. június 1-jén született. Édesapja bányakapitány, egyik testvére bányamérnök volt. A családi környezet irányította érdeklődését tágabb szakmánk és további tanulmányai felé.

Középiskolai tanulmányait Veszprémben, a vegyipari technikumban végezte. Érettségi után a Nehézipari Műszaki Egyetemen tanult tovább, és szerzett metallurgus kohómérnöki diplomát 1978-ban. Ezt követően 1978-tól 2001-ig a Csepeli Fémműben dolgozott mint technológus, gyártmánycsoport-felelős, főmetallurgus, főtechnológus, intézetvezető és üzletág-igazgató.

A sikeres privatizáció után 2001-től a Schmelzmetall Hungaria Kft. ügyvezetője lett, amely a Csepeli Fémmű Vákuumöntödéjéből és Kísérleti üzeméből létesült. Irányítása alatt valósult meg ezekhez kapcsolódóan egy kovácsolózem.

A szakmai munkáját mindig a gyártmány-, gyártás- és technológiafejlesztés képezte, amely felölelte a rézkohászat több területét. Mindvégig a fémmetallurgiával volt kapcsolatos a tevékenysége. Szakterületén országos elismertségnek örvendett. Munkája során gyakran dolgozott együtt a Miskolci Egyetem tanzsékeivel és kutatóival. Szakmai sikerei kiterjedtek – a teljesség igénye nélkül –

a nagy ellenálló képességű grafitkókillák kidolgozására, a közvetlen hidegalakításra alkalmas rézötvözetű szalagok (CuZn, CuNi, CuNiZn) folyamatos öntésére, a tűzi rézfinomítás salakvezetésére, a 1,5 tonnás vákuumkemence korszerűsítésére és teljesítményének stabilizálására, valamint a berilliummentes nagy szilárdságú ötvözetcsalád meghonosítására. A közelmúltban a nagy hőmérsékleten alkalmazható, korrózióálló bronzötvözetek előállításán dolgozott.

Az OMBKE-nek 1975-től volt tagja, 2010-től a Fémkohászati Szakosztály alelnöke. Az egyesületnek nagyvonalú támogatója volt. Helyet adott a Fémkohászati Szakosztály rendezvényeinek a kft. tanácstermében. Cégének fő szponzorálásával valósulhattak meg az évi Fémkohász Napok Miskolcon.

Az OMBKE-től 40 éves tagságáért Sóltz Vilmos-émlékéremet kapott. 2009-ben az egyesület támogatásáért a Schmelzmetall Hungaria Kft. OMBKE Nagyplakett kitüntetésben, ügyvezetője, Varga Ferenc pedig OMBKE Kispakett kitüntetésben részesült. Az egyesület 2012-ben Szent Borbála-érem miniszteri kitüntetésre terjesztette fel, amit meg is kapott.

Szűk családi körben, Veszprémben helyezték örök nyugalomba.

Kollégáid nevében búcsúzom, utolsó Jó szerencsét kívánva

BT

Képek a 2017. évi Szent Borbála-napi központi ünnepségről

Az ünnepség hallgatósága

Szabó Ferenc átveszi a kitüntetést

Dr. Pintér Richárd átveszi a kitüntetést

Lontai Attila átveszi a kitüntetést

Dr. Kiss László átveszi a kitüntetést

Magyar tudás és szakértelem
több mint 115 éve

TEKA MAGYARORSZÁG ZRT.

A Teka Magyarország Zrt. ma Magyarország piacvezető fényes szerelvény gyártója, emellett a víz- és gázfelhasználású golyóscsapok egyik legnagyobb európai előállítója. A vállalat neve a 2013. januári bejegyzés óta Mofém Zrt.-ről Teka Magyarország Zrt.-re módosult. Ennek keretében a magyarországi piacon átvettük a Teka konyhatechnikai termékek forgalmazását. Az új cégnév is jelzi, hogy tevékenységünk súlya, szerepünk a TEKA csoporton belül jelentősen megerősödött.

Az évtizedek során felhalmozott tapasztalat és szaktudás nemcsak a cég, de az egész magyar ipari kultúra részévé vált. Ez a tradíció napjainkban is meghatározó, mely évről évre gyarapszik biztos alapot teremtve az elkövetkező évekre. Nem véletlen, hogy a céggel történelmileg szorosan összeforrt MOFÉM márkanevet oly gyakran az ipari Hungaricum jelzővel illetik.

Ezzel összhangban tovább erősítjük márkáink piaci pozícióit, magyar márkánkat, a MOFÉM-ot tovább fejlesztjük, bővítjük, míg világmárkánkat, a TEKA tekintetében a márka ismertségének növelése, versenyképességünk fokozása a cél. Személyes elkötelezettségünk, hogy nemcsak az előttünk álló időszakokkal kívánunk foglalkozni, hanem múltunk hagyományait, szellemi és tárgyi örökségét is gondozzuk, ápoljuk.

A Teka Csoport vállalatai 37 országban vannak jelen, melyek Teka mosogatókat és berendezéseket öt kontinens 125 országában értékesítenek. Az 1900-ban az egykori Osztrák–Magyar Monarchia területén alapított vállalkozás azok közé a cégek közé tartozik, ahol a gyártás és termékfejlesztés kultúrája a kezdetektől fogva áthatotta annak működését.